

လမင်းထိုထို

အချစ်စစ်တစ်ခုအကြောင်း

၂၀၀၆

(၁)

ရိုးမက မီးသဂြိုဟ်ခန်းမဘက်ဆီမှ တစ်လှမ်းချင်း

ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက် ဘဝဟာ အဆုံးသတ်ပြီးဆုံးသွားချိန်မှာ ဘာအစအန အခိုးအငွေ့မှ မကျန်ရစ်တော့ပါလား။ နောက်ဆုံး ကြွင်းကျန်ရစ်တဲ့ အခိုးအငွေ့တို့သည်ပင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လေထုထဲ ရောနှောပျံ့ကြဲကုန်ကာ ဒါဟာ မေမေ့ရဲ့အခိုးအငွေ့ပါလို့ ပြန်ဖမ်းယူ ဆုပ်ကိုင်ပြလို့ မရအောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီပဲ။

“ရိုးမ”

“အေး”

သူငယ်ချင်း ဇော်လွင်က ရိုးမ ပခုံးကို တစ်ချက် ညှစ်ကာ ...

“မင်း ကားပေါ်တက်နှင့်၊ သိမ်းစရာ ယူစရာ ရှိတာလေးတွေ ငါ ယူပြီး လာမယ်”

“မေမေ့ဓာတ်ပုံက လွဲရင် ဘာမှ ယူစရာ မရှိပါဘူးကွာ”

“အေးပါ ... ကဲ ... သွားနှင့်၊ ဟိုမှာ ဇေယျကား”

ရိုးမ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်း ဇေယျက ကားနားရပ်နေရာမှ လက်လှမ်းပြသည်။ ရိုးမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ရိုးမ”

တိုက်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အနားကပ်လာကာ သူ့ကို

လက်ဆွဲတဲ့သူဆွဲ၊ အားပေးပြီး ပြီးတဲ့သူ ပြီး၍ နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

“ငါတို့ သွားတော့မယ်နော် ရိုးမ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ရက်လည်နေ့ကျရင် တစ်တိုက်လုံး လာဦးနော်၊ ကျွန်တော် လည်း ဒီကြားထဲ ရုံးရောက်ဦးမှာပါ”

“ရိုးလာမနေနဲ့တော့၊ ရက်လည်တဲ့နေ့အထိ မင်းကို ဦးသစ်က ခွင့်ပေးထားတာပဲ”

ဦးသစ်က ရိုးမတို့ မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂျာနယ်တိုက်မှာ managing editor ဖြစ်ပါသည်။

“ဦးသစ်က ခွင့်ပေးပေမယ့် ကျွန်တော်က ရက်လည်နေ့ မရောက်ခင်အထိ ကြားထဲက သုံးရက် တောင် အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေရမှာလဲဗျာ၊ အိမ်မှာလည်း ဘာမှ လုပ်စရာ ရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရက်လည် မတိုင်ခင် တစ်ရက်ကျမှပဲ ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပစ္စည်းလေး ဘာလေး ငှားတာ နောက်နေ့အတွက် ပြင်ဆင်တာလေး လုပ်ဖို့ရှိတာ၊ ဒီကြားထဲတော့ ဘာမှ အလုပ် မရှိဘဲ အိမ်မှာ ထိုင်နေရမယ့်တူတူ တိုက်ကိုပဲ လာထိုင်နေတာကမှ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိဦးမှာ အစ်ကိုရ”

“အေး ... ဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ ကဲ ... ငါတို့ သွားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ၊ အားလုံး”

ရိုးမသည် မေမေ့ကို ထားရစ်ရတဲ့ ဤသုသာန်မြေမှ ချက်ချင်း မပြန်ရက်သေးသလို သံယောဇဉ် တငင်ငင်နှင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ရပ်နေမိပါသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က အိမ်မှာ ရှိနေသေးတဲ့ မေမေဟာ အခုတော့ ဒါမေမေရဲ့အရိုးပါ အသားပါ ဆံပင်ပါ မေမေ့ အခိုးအငွေ့ပါလို့ ဘာတစ်ခုမှ ပြလို့မရအောင် ဘာမှ မရှိတော့ပြီဆိုတာ မယုံချင်စရာပင်။

မေမေ့ကို လိုက်ပါ ပို့ဆောင်တဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတို့ရဲ့ ကားအချို့၊
ရပ်ကွက်ထဲက ကားအချို့၊ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ပြန်ပြီ။ ဆွေမျိုးနည်းပါးတဲ့ ရိုးမတို့ရဲ့
မေမေ့ဘက်က အမျိုးနည်းနည်းဟာလည်း အားလုံး စုပေါင်းပြီးလာတဲ့ ရိုးမ
ငှားပေးတဲ့ ဟိုက်အေ့စ်ပစ်ကပ်ပံ ကားနှင့် ပြန်ဖို့ စုပြုတက်ကြပြီ။ မေမေ့
ဆွေမျိုးတို့က သိပ်မချောင်လည်ကြတဲ့သူများ ပါသည်။

“ရိုးမ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘကြီး”

မေမေ့ အစ်ကို ဝမ်းကွဲ ဘကြီးက အနားကပ်လာကာ ...

“ငါတို့ ပြန်ကြမယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရက်မလည်ခင်
တစ်ရက်ကတည်းက လာကြမယ် မဟုတ်လား”

“လာမယ် ... လာမယ်၊ ကူစရာရှိတာ လာကူဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကြားထဲ
တစ်ရက် ငါ့ဆီ လာခဲ့ဦး ရိုးမ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆက်ဆက်လာခဲ့၊ မင်းအမေ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ငါ မင်းကို
အရေးကြီးတာ ပြောစရာ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုဘကြီးဟာ မေမေ့ ချစ်ခင်ရိုသေတဲ့ ဘကြီးဝမ်းကွဲ။ မေမေ့က
မောင်နှမရင်းချာ မရှိသူ ဖြစ်၍ ဝမ်းကွဲတွေကို အရင်းအချာလို ချစ်ခင်သူ ဖြစ်ပါသည်။
ဒီဘကြီးကမှ ခုမှ ငါးဆယ့် ငါးနှစ်လောက် ရှိသေးတာ။ မေမေ့က ဘကြီးထက်
ရှစ်နှစ်တောင် ငယ်ပါသည်။ ခုမှ လေးဆယ့် ခုနှစ်နှစ်။

“လာဖြစ်အောင် လာနော် ရိုးမ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နက်ဖြန် ရုံးကအပြန် ဝင်ခဲ့ပါ့မယ် ဘကြီး”

“အေး ... သွားပြီဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရိုးမ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရပ်ကျန်ရစ်သည်။ မေမေ အသုဘကို လိုက်ပို့တဲ့ ကားတွေ သုသာန် ဝင်း အတွင်းက တစ်စီးပြီးတစ်စီး မောင်းထွက်သွားသလို သုသာန်ဝင်းထဲကို တခြားသော အသုဘတွေ ရဲ့ကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး မောင်းဝင်လာနေပါသည်။ ဝင်တဲ့ကားကဝင် ထွက်တဲ့ကားကထွက်။

လောကကြီးထဲကိုလည်း ဒီလိုပဲ ဝင်တဲ့သူက ဝင်လာ၊ ထွက်တဲ့သူက ထွက်သွားပေါ့။ ရိုးမက သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း သူ ရပ်နေတဲ့နေရာရဲ့ နောက်ဘက်က ခန်းမကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အသုဘ မချရသေးတဲ့ ခန်းမတစ်ခု။ ရုပ်ကလပ် ပြင်ထားတဲ့အနားမှာ ခုမှ ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်းညှိတုန်း ဖြစ်သည်။

အသုဘစင် နံဘေး လက်ပိုက်၍ တောင့်တောင့်ရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးက မြင်ကွင်းထဲမှာ ထင်းနေပါသည်။

“ဟင်”

ရိုးမ မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားပြီး ဘေးတစ်စောင်းမြင်နေရတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ဒီထက် ပိုမြင်ရအောင် နေရာရွှေ့ရပ်လိုက်ပါသည်။

တီရှပ်အဖြူပေါ် ဆွယ်တာအနက် လက်ရှည်လေးနှင့်၊ ထဘီက အနက်ပေါ် အဖြူရောင် စံပယ် ပွင့်လေးတွေ အဆင်။ အရပ်မြင့်မြင့် သွယ်သွယ်လေးနှင့် အချိုးအစားကျတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ခါးလောက် ရောက်တဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်။

“နုပျို”

ရိုးမ နှုတ်က ထုတ်ကာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ သူမရဲ့ နာမည်

အပြည့်အစုံကတော့ “လှနုပျို” ပေါ့။ တစ်ချိန်လုံး သူတဖွဖွ ခေါ်ဖူးခဲ့တဲ့ နှုတ်ကျိုးရင်းစွဲ အခေါ်အဝေါ်ကတော့ “နုပျို” ပေါ့။

ငယ်သူငယ်ချင်းလေး။ ငယ်သူငယ်ချင်း ဆိုတာထက်ကို ပိုပြီး သူ့အတွက်တော့ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်တဲ့ “ငယ်ချစ်ဦးလေး”။ တကယ်တော့ ကိုယ့်တစ်ဖက်အတွက်သာပါ။ သူ့ဘက်ကတော့ အဲသလို မဟုတ်ပေဘူးပေါ့။ ဆယ်တန်းနှစ်မှာ စပြီး ကွဲကာသွားခဲ့ကြတာ ဆိုတော့ ခုချိန်မှာ ကွဲကွာခဲ့ တာ ဆယ့်တစ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိနေပြီ။

ရိုးမရဲ့အသက် နှစ်ဆယ်ခုနစ်မို့ နုပျိုရဲ့အသက်လည်း နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိနေပြီပေါ့။ အသက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ဆိုတာ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြီးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလောက်တဲ့ အရွယ်ပဲ။ ဒါဖြင့် အခု နုပျို အပျိုပဲလား၊ အိမ်ထောင်သည်လား။

ဘယ်လောက် ဝေးကွာကွာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့တဲ့ နုပျိုကို ခုလို ပြန်အတွေ့မှာ ရိုးမရဲ့ နှလုံးသား တွေက ပူနွေးလှုပ်ရှားခုန်ပေါက် လာခဲ့ပြီ။ အရင်တုန်းကလောက် မပိန်တော့တာ တစ်ခုပဲ ပြောင်းလဲသွားတာရယ်လို့ရှိကာ အရင်က ပုံစံလေးအတိုင်း ရှိနေတဲ့ နုပျိုကို အကြာကြီး ရပ်ငေးနေမိပါ သည်။

ဘယ်သူ ဆုံးလို့ပါလိမ့်။

ခုတင်နံဘေး မလှုပ်မယှက် ရပ်နေပုံထောက်တော့ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက တစ်ယောက် ယောက်ပဲ နေမှာပေါ့။ ရိုးမက ခန်းမအဝက သံဆိုင်းဘုတ်လေးမှာ ကပ်ထားတဲ့ စက္ကူအဖြူတွင် အမည် ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဦးလင်းဆွေ။

အသက် (၅၄)နှစ်။

“ဟင်”

ဦးလင်းဆွေ ဆိုတာ နုပျိုရဲ့ အဖေပဲ။ နုပျို အဖေဆုံးတာပေါ့။ ရိုးမက ကိုယ်နှင့်ပါ နှိုင်းစာကာ ရင်ထဲ အတော် မကောင်း ဖြစ်သွားရပါသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်။ ကိုယ့်အမေနှင့် သူ့အဖေ အသုဘ ချရက်ချင်း တူနေရတယ်လို့။ သုံးရက်ထားတာချင်း တူလျှင် ကွယ်လွန်တဲ့ရက်ပါ အတူတူပဲပေါ့။ တိုက်ဆိုင်လှချည်လား။ ဆယ့်တစ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ် ကွဲကွာနေတဲ့ သူတို့ချင်း ပြန်ဆုံစည်းဖို့ ကံကြမ္မာက စေစားဖန်တီးခဲ့တယ် ဆိုရင်လည်း ဒီလို မလှပသော အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုမျိုးကြီးနဲ့တော့ ပြန်မဆုံ စည်းစေသင့်ပါဘူး။

ရိုးမက နုပျိုထံသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ခန်းမထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ပါသည်။ အခန်းဝနားက လူရွယ်လေး က ကမ်းတဲ့ ယပ်တောင်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ယပ်တောင်မှာ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးတရားနာ ဖိတ်စာလေး ကပ်ထားတာမို့ နုပျိုအခုရှိနေတဲ့ အိမ်လိပ်စာ ပါတာပေါ့။

ရိုးမသည် နုပျို နံဘေးနား ကပ်လာသည်။ ရှေ့ဆုံး ပလတ်စတစ်ခုံတစ်ခုံမှာ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ပြီး တအိအိ ငိုညည်းနေတဲ့ အမျိုးသမီးကို သူ မသိပါ။

“နုပျို”

ရိုးမက ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။ ဖြည်းဖြည်းကလေး လှည့်လာတဲ့ နုပျိုရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည် ရှိမနေပါ။ မျက်လုံးများကတော့ နာကျင်ကြေကွဲတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်နှင့် ဆွေးမြည့်နေသည်။

“မှတ်မိလား နုပျို”

နုပျို အကြာကြီး အံ့ဩငေးမော စိုက်ကြည့်နေပြီး ...

“နင် ... ရိုးမ မဟုတ်လား”

ရိုးမက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ နင်မှတ်မိသားပဲ”

“မမှတ်မိစရာ ဘာရှိလဲ၊ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ် ကျောင်းအတူတူ တက်ခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ နင်က ရုပ်လည်း မပြောင်းပါဘူး”

“နင်လည်း မပြောင်းဘူး”

နုပျိုက ရိုးမကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“နင် ငါ့အဖေဆုံးတာ ဘယ်လိုလုပ်သိပြီး ရောက်လာတာလဲ”

ရိုးမက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“ငါ မသိပါဘူး”

ထို့နောက်တော့ မချိတဲ့ အပြုံးလေးနှင့် ...

“ငါ့ဟာငါ လာတာပါ၊ ခုနကပဲ ငါ့အမေ သဂြိုဟ်တယ်လေ”

“ဟင်”

ရိုးမက သူ့ကို ကမ်းထားတဲ့ ယပ်တောင်က စာကို ဖတ်ရင်း ...

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဟာ၊ နင့်အဖေနဲ့ ငါ့အမေက တစ်နေရာစီမှာ တစ်ရက်တည်း ဆုံးကြပြီး တစ်နေရာတည်းမှာ တစ်ရက်တည်း တစ်ချိန်တည်း သဂြိုဟ်ဖို့ ရောက်လာကြတဲ့အတွက် ငါတို့ ပြန်ဆုံ ကြတယ်နော်၊ မတွေ့ကြတာ ဆယ့်တစ်နှစ်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ် ပြန်ဆုံကြတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလည်းဟာ”

ရိုးမရဲ့ ဆွေးညည်းညည်း အပြောကို နုပျိုကလည်း တအံ့တဩ နာနာကျင်ကျင်ကလေး ငေးမော နားထောင်နေပါသည်။

ရိုးမ ... ။

ကွဲကွာသွားတဲ့ နှစ်တွေအတွင်း လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့။ မကြာ မကြာ သတိရမိတာ အမှန် ဖြစ်ပေမယ့် ဟိုးတုန်းက ကြုံဆုံခဲ့ဖူးပြီး

ကွဲကွာသွားတဲ့ သူတွေအကြောင်း၊ အတိတ်အကြောင်း၊ ပြီးခဲ့သမျှတွေကို တ,သ နေဖို့ ပြန်တွေးနေဖို့ နုပျိုမှာ အချိန်မရှိခဲ့။ စဉ်းစားနေဖို့ ဦးနှောက်ထဲ နေရာ လွတ် မရှိခဲ့။ လောလောဆယ် ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေ ကိုယ့်ရပ်တည်မှုအတွက်သာ စဉ်းစားနေရလွန်းတဲ့ အတွက် အပိုတွေ (အပိုတွေလို့ပဲ ထားပါတော့) အတွက် နေရာ အချိန် မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်ခြင်းမျိုးကတော့ မအားလပ်တဲ့အတွက် အချိန်မပေးနိုင်တဲ့ အတွက် သတိရမနေတော့ပါဘူးလို့ တားမြစ်ထားလို့မှ မရတာ ။ အာရုံထဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာလျှင် သတိရ မိလိုက်ပြီပေါ့။ အဲဒီ ထဲမှာ ရိုးမတစ်ယောက် အမြဲ ပါတတ်ခဲ့ပါသည်။

ဟိုတုန်းက ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးနွမ်းနွမ်း၊ ရှုပ်အင်္ကျီ ဖြူနွမ်းနွမ်းနှင့် အမေ မုဆိုးမသာ ရှိခဲ့တဲ့ ကောင်ကလေး ရိုးမ၊ အခုတော့ တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်ပြီပေါ့။ ခုတော့ သူ တံတောင်ဆစ်ထိ လက်ခေါက်ဝတ်ထားတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီကလေးဟာ ဖြူစင်သစ်လွင်ပါရဲ့။ ကချင်ကွက် ပုဆိုး အစိမ်းပုပ်လေး ကလည်း ပြောင်ယောင်ပါရဲ့။

မပြောင်းလဲတဲ့ အရာက နုပျိုကို ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ။ မရဲတရဲနှင့် အမြဲတမ်း ရွန်းစို လက်ဖြာစွာ မြတ်နိုးနှစ်လိုတဲ့ မျက်လုံးလေးများ။ ခုထိ ဒီအတိုင်းပါလား ရိုးမရေ။ နင့်ကို ဒီလို ရက် ဒီလို အချိန် ဒီလိုနေရာမှာ ပြန်တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် ငါလည်း ဝမ်းသာ ပီတိ တစ်မျိုးနဲ့ အားရှိမိပါတယ်။

“ဦးက ဘာနဲ့ ဆုံးတာလဲ”

“ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်တာ၊ ရုတ်တရက် ဆုံးတာပေါ့ဟာ”

တစ်မနက်ခင်းလုံး ငိုလို့မရခဲ့တဲ့ နုပျို။ ဝမ်းနည်းစိတ် လှိုက်ခနဲ ဆို့ကာ မျက်ရည်တွေ မျက်လုံး အိမ်ထဲ ပြည့်လျှံလာသည်။

“နင့် အမေရော”

“မေမေက အစကတည်းက ရင်ကျပ်ရောဂါ ရှိတာဟ။

နောက်ပိုင်းကျတော့ နှလုံးပါ ထိလာ တယ်။ ခုတစ်ခါလည်း ရင်ကျပ် အမောဖောက်နေတာ လေးငါးဆယ်ရက် ရှိပြီပေါ့။ ဆေးခန်းပြထား ဆေးသောက်ထားပေမယ့် သူ မသက်သာဘဲ တော်တော် ကျပ်နေတာ ငါ့ကို သေချာ မပြောဘူး။ ငါ ရုံး သွားနေတုန်း ရေချိုးခန်းကအထွက် ရင်ကျပ်ပြီး မောပြီး လဲကျတာ၊ ခွဲဆိုပြီး ဆုံးသွားတာဟ။ အိမ်နီချင်း က ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ငါ ရုံးက ပြန်ရောက်လာတော့ အသက်မမီတော့ဘူး။ ဆုံးပြီဟ”

“နင့်အမေက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ မဟုတ်လား”

“အင်း ... လေးဆယ့် ခုနစ်နှစ်”

“ငါ မှတ်မိတယ်။ နင့်အမေက ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ချောချောလေးဆိုတော့ ငါတို့က နင့်အစ်မကြီး လို့ မှတ်နေကြတာလေ။ နင့်အမေဆိုတာ မယုံနိုင်ခဲ့ကြတာ၊ လေးဆယ့် ခုနစ်နှစ်ဆိုတာ အရမ်း ငယ်သေးတာပဲ”

တကယ်တမ်းဆိုရင် ဖေဖေအသက် (၅၄) နှစ်ဆိုတာလည်း

အရမ်းငယ်နေသေးတာပါပဲ။ နေမယ်ဆိုရင် အများကြီး နေလို့ ရသေးတဲ့ အရွယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ နုပျို အလူးအလဲ ပူဆွေးငိုကြွေး မနေမိ သည်မှာ “ဖေဖေ ဝဋ်ကျွတ်သွားရှာတာပေါ့” ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးတွေးမိနေလို့ပါ။

တကယ်ပဲ ဖေဖေ ဝဋ်ကျွတ်တာပါ။ ဝဋ် မကျွတ်သေးတာ နုပျိုပဲလေ။

“နင့် အမေရော နေကောင်းရဲ့လား”

“မေမေ ဆုံးတာ ကြာပြီပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ငါ လုံးဝ မသိပါလား”

“ဟုတ်တယ်။ နင် ဘယ်သိမလဲ၊ ငါတို့ ဆယ်တန်းတက်ကြတဲ့ နှစ်မှာ ငါတို့ ပြောင်းသွားတာ လေ။ ရန်ကုန်ပြောင်းသွားပြီး ဘာမှ မကြာဘူး နှစ်လပဲ

ရှိသေးတယ်၊ မေမေ ဆုံးသွားတာ၊ မေမေ့ကို နင် မြင်ဖူးလား”

“မြင်ဖူးတာပေါ့ဟ၊ နင့်အမေက ဖြူဖြူဝဝကြီးလေ”

“အင်း ... မေမေက ဆီးချိုရောဂါသည်၊ ဆီးချိုတွေ တအားတက်တာ၊ အစားလည်း မရှောင်ဘူး၊ လူကိုသာ ကြည့်တော့၊ ဆီးချို ငါးရာလောက်ဖြစ်ပြီး ဆုံးတာ”

“ဪ”

အင်း ... အဲဒီ နောက် ... ။

အဲဒီ နောက်ကိုတော့ စကား ဆက်ပြီး မပြောချင်တော့ပါဘူးလေ။ အဲဒီ နောက် ဖေဖေ နောက် အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တယ်လေ။ ဇွန်လ ကျောင်းဖွင့်စဉ် ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာကြပြီး မေမေ ကွယ်လွန် တာ ဩဂုတ်လထဲမှာ။ ဖေဖေ နောက်မိန်းမ ယူတာ ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့။

ဒါတောင် “နင့် မိန်းမသေတာ နှစ်လေး ကူးပါစေ ဦးလင်းဆွေရယ်” လို့ ဆွေမျိုးတွေက ဝိုင်းပြောလို့ နှစ်ကူးအောင် စောင့်ရတာ ။ နောက်နှစ်ထဲ ကူးတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ရက်နေ့မှာပဲ အိမ်ထောင် သစ် ထူခဲ့တဲ့ ဖေဖေ။ သမီးဖြစ်သူဟာ မတ်လထဲမှာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုရဦးမှာပါလားရယ်လို့ တောင် တွေးဖော်မရခဲ့တဲ့ ဖေဖေ။

လက်ထပ်ရက်ကို မတ်လကုန်လောက်အထိ သုံးလတောင်မှ မစောင့်နိုင်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေ။ မိန်းမ သေအပြီး လေးလကျော်မှာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတော့ မသေခင်ကတည်းကများ ငြိစွန်းနေ ကြသလားတောင် တွေးစရာရှိပေမယ့် မဟုတ်ပါ။ ဖေဖေဟာ လူရိုး လူအေး၊ လူကောင်း။ အဲသလို ရိုးအေးလွန်းလို့လည်း မိန်းမတစ်ယောက် ကြော့ကွင်းထဲ လေးလနှင့် ဇွပ်ခနဲ မြုပ်တာပေါ့။

မိထွေးဟာ အရှင်းဆုံး စကားတစ်လုံးတည်းနှင့် ပြောရလျှင် “မိန်းမလည် သိန်းကြွယ်” ။ ဒီနာမည် သူနှင့် သိပ်လိုက်ပါသည်။ လည်လိုက်တာ မွတ်သလား မမေးပါနှင့်။ မိထွေးနှင့် လင်ပါ သမီးတို့ ပညာချင်း ပြိုင်ကြသည်မှာ လေးငါးလ။ ထိုလေးငါးလ လွန်သော ရှုံးနိမ့်ပြားဝပ်၍ ခေါင်းမဖော် စတမ်း ငုံ့ချထားလိုက်ရသူဟာ နုပျို။

ဒါတွေ ဖေဖေ မသိ။ မသိအောင် ဟော ... အခု တစ်မျက်နှာ၊ ဟော ... တော်ကြာ နောက် တစ်မျက်နှာ နှင့် မျက်နှာပြောင်ပြောင် ဗလောင်းဗလဲ တတ်နိုင်လွန်းသည့် မိထွေးတော်ကို လေးငါးလ နှင့်ပင် နုပျို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စွာ လက်နက်ချလိုက်ရတာ ပါ။

အဲသလိုမှ လက်နက်မချလိုက်ရင် မကြာခင် ဖေဖေကိုသော် လည်းကောင်း ဆုံးရှုံးရလိမ့်မည်။ အိမ်ပေါ်ကသော်လည်းကောင်း အဝေးလွင့်ရလိမ့်မည်ဆိုတာ ကိုယ့်အသိ ဉာဏ်နှင့် ကိုယ် နုပျို သိလာ ခဲ့လို့ပင်။ ဖေဖေဟာ သူ့ဟာနှင့်သူ၊ သူ့အလုပ်မှာ လူတော် ဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ထောင်တွင်း ဗေဒတွင် လူရှော်၊ လူအ။

ဖေဖေသိအောင် နုပျိုက ပြောပြပစေဦး၊ တစ်ချိန်မှာ ဖေဖေက နုပျိုကပဲ မိထွေးကို မလိုတမာ ကုန်းထိုးလာတယ်လို့ ထင်စရာ ဖြစ်ကို ဖြစ်မည့် ကျားကွက်မျိုးကို မိထွေးက ဆင်ထားပါသည်။ ပညာ လည်း မတက်၊ အဆင့်အတန်းလည်း မမြင့်၊ ရုပ်လည်းမလှ၊ အပိုးလည်းမကျိုး၊ ဣန္ဒြေလည်း မရ၊ မိန်းမ လည်း မပီသ။ ကောင်းကွက် တစ်ကွက်မှ ရှာမရသည့် မိထွေးသည် ဖေဖေကိုတော့ တုတ်တုတ်မလှုပ် ငြိမ်နေအောင် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး အ၊နေအောင် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ကိုင်ထားနိုင်ပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုယ့်သမီးကြီး ချက်သည့်ဟင်းကို စားပြီး ကိုယ့်သမီးကြီး လျှော်ဖွပ်ပေးလို့ ဖြူစင်သန့်ပြောင်နေတဲ့ အင်္ကျီဝတ်၍ ရုံးသွားရတဲ့ ဖေဖေက မျက်နှာလေး ညိုညိုနှင့် ...

“သမီးရယ် ... အားရင် အန်တီကို နည်းနည်းပါးပါး ကူပါကွယ်၊ အန်တီက ကလေး တစ်ဖက်နဲ့ မို့လား၊ သူ့ခမျာ အိမ်မှုကိစ္စ ပင်ပန်းရှာပါတယ် သမီးရယ်၊ ဖေဖေအတွက် ကူလုပ်ပေးတယ် သဘော ထားပေးပါ”

လို့ တောင်းတောင်းပန်ပန် လေသံမျိုး ဆိုလာတဲ့အခါ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့် ဖေဖေကို ကြည့်နေမိ ပြီး ထိုမျက်လုံးဝိုင်းကြီးထဲ မျက်ရည်ပြည့်လျှံလာချိန်မှာတော့ ဖေဖေမမြင်အောင် တစ်ဖက်လှည့်မိလျက် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ” လို့ အသံတိမ်တိမ်နှင့်သာ တုံ့ပြန်မိခဲ့ပါသည်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူ ချက်ပြုတ် နေရတာ လဲ၊ ဘယ်သူ လျှော်ဖွပ်နေရတာ လဲ ဖေဖေ မသိတော့အောင် ဖေဖေ စားခါနီး ကျ ပျာယာတွေ ခတ်၊ ဟင်းနွေးပြရတာ နှင့် ယပ်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ပြပြီး မောနေရတာ နှင့်၊ “မင်းလည်း တစ်ခါတည်း စားလေ” လို့ ဖေဖေက ပြောလျှင်

“မီးဖိုထဲ ဟင်းနို့ ကျွေးနို့တွေနဲ့ နပန်းလုံးနေရတော့ စားချင်စိတ်ကို မရှိတော့တာပါ အစ်ကိုရယ်၊ အမောပြေမှ စားပါ့မယ် ... ” တဲ့။

အဦးအဖျား အကောင်းဆုံး အသားတုံးနှင့် တနင့်တဖြ စားသောက် ဗိုက်တင်းနေပြီးနေလို့ ထပ်ပြီး မျိုမချနိုင်တော့တာကို မသိရှာတဲ့ ဖေဖေက သူ့မိန်းမ ပင်ပန်းရှာလေခြင်းလို့ ကရုဏာ သက်ရှာ သည်။ “ဒါက ဒီလိုပါ” လို့ အမှန်ကို ဖော်ပြီး ဖေဖေကို ရှင်းပြဖြစ်သည့် ပညာပြိုင်ဆဲ ကာလတွေက လွန် မြောက်ခဲ့ပြီပဲ။

သူက လိမ်နေတာ၊ ငါက အမှန်ပြောနေတာ၊ ငါက ဘာလို့ မနိုင်ရမှာလဲလို့ အဖြောင့်တွေးခဲ့ သော ကာလတွေ လွန်ခဲ့ပြီလေ။ ဒီနည်းနှင့် နိုင်လို့လား။ ရှုံးနိမ့် ပြားပြားဝပ်ပြီးပြီမို့လား။ နုပျိုသည် နောက်ပိုင်းတွင် “ဖေဖေ ... အမှန်က ဘယ်လိုပါ” လို့ လုံးဝ မရှင်းပြတော့။ ရှင်းလေ ရှုံးလေ၊ ကိုယ့် ရှူး ကိုယ်ပတ် မဖြေတတ်ဖြစ်အောင် မိထွေး လုပ်ပုံကိုင်ပုံ ပိုင်လှ၍ တိတ်တိတ်ကျိတ်လို့သာ သူ့နည်းနာ အတုခိုး အားကျရုံမှ တစ်ပါး အခြား မလုပ်တတ်တော့ပြီ။

ဒါတွေ ... ဒါတွေ ... ။

အင်း ... ဒါတွေလောက်အထိတော့ ခုမှ ပြန်တွေ့တဲ့ ရိုးမကို ပြောပြဖို့ မလိုပါဘူး မဟုတ်လား။ သူနဲ့ ကိုယ်က ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကိုယ့်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက တိတ်တခိုး ကျိတ်ပိုး အချစ်ကြီး ချစ်ရှာတဲ့ ရိုးမ ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးဟာ အခု အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် အရွယ်မှာ ကလေး တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက်တောင် ရချင်ရနေတော့မယ် မဟုတ်လား။

နုပျိုက ရိုးမကို မျက်လွှာစင်းစင်းလေးနှင့် တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ငယ်ငယ်က ထက်တော့ သန့်ပြီး တောက်ပြောင်နေပါသည်။

“နင် အခု ဘယ်မှာ လုပ်လဲ”

“ငါလား ... ငါ ... ဟို ... စာအုပ်တိုက် တစ်တိုက်မှာ”

“ဪ ... အင်းလေ၊ နင်က အစကတည်းက စာရေးဆရာ လုပ်ချင်တဲ့သူပဲဟာ”

“ဒါပေမဲ့ စာအုပ်တိုက်မှာ အလုပ်လုပ်တော့ နီးစပ်မှုတော့ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်လာမှာပေါ့”

နုပျို ကြည့်ရတာ စာအုပ်တိုက်မှာ ဘာအလုပ်လဲ ဘာလဲ၊ စိတ်ဝင်စားတတ် တွေးတတ်ပုံ မပေါ် ပါ။ ငယ်ငယ်က သူ ပြောခဲ့တဲ့ “ငါက ကြီးလာရင် ဆရာဝန်ကတော် လုပ်မှာ” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဆရာဝန် မဟုတ်၍ သိပ်ကြီး စိတ်ဝင်စားလှပုံ မပေါ်။

“နင်ရော ... နင် ဖြစ်ချင်တဲ့ တက္ကသိုလ် ဆရာမ ဖြစ်နေပြီလား နုပျို”

နုပျို ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သူ သတိရသားပဲ။ မှတ်ထားသားပဲ။

ကဲ ... မှတ်မိတဲ့သူက မေးပြီ။ ဘယ်လို ဖြေမလဲ။ နုပျိုက

သရော်တော်တော်လေး ပြုံးမိကာ ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမ ဖြစ်နေပြီ”

“နင်က တော်ပါတယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရည်မှန်းချက် ကြီးတာပဲ၊
ဖြစ်အောင်လည်း လုပ်တယ်၊ နင့်ကို ချီးကျူးပါတယ်ဟာ”

“အဟင်း ... ဒီလိုပေါ့ဟာ၊ မချီးကျူးပါနဲ့”

“ဒါ ... ဒါနဲ့ ... နင် အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေ ကျနေပြီလား”

နုပျိုက မပွင့်တပွင့်ကလေး မဲ့ပြုံးမိသည်။ စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ငါက
အိမ်ထောင်ကျချင်နေတာ လို့ အမှန်အတိုင်း ပြောချလိုက်ရ မကောင်းဘဲ
ရှိဦးတော့မည်။ ကိုယ့်ကို တာဝန်ယူမယ့် ကိုယ် အားကိုးရမယ့်
အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်ကို အမှန်တကယ် လိုချင်နေတာလေ။

မျက်ဝန်းထဲက အရောင်တောက်အောင် အဖြေကို စိတ်ဝင်တစား
နားစွင့်နေတဲ့ ရိုးမကို နုပျိုက ခေါင်းလေး တစ်ချက် ယမ်းပြရင်း ...

“မကျသေးပါဘူးဟာ”

ရိုးမရဲ့ မျက်နှာက သူ့ကိုယ်သူပင် သတိမထားမိဘဲ ဝင်းလက်
ပြုံးမြဲသွားမိပါသည်။ အင်း ... ဒီနေ့အဖို့တော့ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာလို့ ပြောရမှာ။
မေမေ့ကို သဂြိုဟ်ရတဲ့နေ့၊ ဝမ်းနည်းရတဲ့ ပူဆွေးရတဲ့ နေ့မှာမှ နုပျိုနှင့်
ပြန်ဆုံရသည်။ ဝမ်းသာ ရင်ခုန်စရာနှင့် ကြုံကြုံကြုံရသည်။

“နင်လည်း မကျသေးဘူး မို့လား”

“နင် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“နင်သာ မိန်းမရနေပြီဆိုရင် ငါ့ကို လာမေးမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“နင်လည်း နင့်အမေဆုံးသွားတော့ တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်ပြီပေါ့နော်၊
ငါလည်း တူတူပဲ၊ မေမေ လည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဖေဖေလည်း ဆုံးပြီ၊
ငါတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပြီဟ”

ဝမ်းနည်းစိတ်ကို အလေးကြိတ်ထိန်းရင်း နုပျိုက မလှမ်းမကမ်းက
ပလတ်စတစ် ကုလားထိုင် မှာ ညည်းညည်းညူညူ ငိုနေတဲ့ မိထွေးကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဆယ့်တစ်နှစ်လုံးလုံး ဖေဖေကို လေချိုကလေးနှင့်
ဗိုလ်ကျနိုင်စားလာခဲ့သော မိန်းမကြီး။ တကယ်တော့ လှည့်ကို မကြည့်ချင်။ သို့သော်
လည်း အောင့်ကာနမ်းရပါဦးမည်။

ဒီအချိန်မျိုးမှာ ရိုးမကို ပြန်ဆုံတွေ့ရတာ တကယ့်ကို ဝမ်းသာ
အားတက်မိပါရဲ့။ သူဟာ ဘယ်လို မဆို ကိုယ့်ဘက်ကလူ ဆိုတာ စိတ်ထဲ ယုံကြည်
စိတ်ချပြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဆယ့်တစ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ် ကွဲကွာခဲ့ပေမယ့်
စိမ်းသက်အေးစက်ခြင်းကို မခံစားရဘဲ နွေးထွေးရင်းနှီးစိတ် ရင်ထဲ ရှိနေဆဲ ဖြစ်တာ
ထူးတော့ ထူးဆန်းသည်။

*

(၂)

“ရော့ ... အဲဒါ မင်းအဖေ ဓာတ်ပုံပဲ”

ဘကြီးက ရိုးမရှေ့သို့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပစ်ချလိုက်ပါသည်။

ရိုးမ ဓာတ်ပုံကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲက မေမေပုံဟာ နုနယ်အပြစ်ကင်းစင် လှသည်။ မေမေ ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဒီပုံရိုက်ချိန်ဟာ သူမမွေးလောက်သေးဘူးလို့ ခန့်မှန်းရ သည်။ မေမေက ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်လောက်ပဲရှိသေးတာလေ။

ရိုးမကို ထောင့်ကိုးရာ ရှစ်ဆယ့်နှစ်ခုနှစ် မွေးတာမို့ အဲဒီ မတိုင်မီက ရိုက်တဲ့ ဆေးရောင်စုံ ပုံဟာ ဆေးကွက်တစ်ချို့ ပျက်တစ်ချို့ ဖြစ်နေပြီ။ ဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသားလူရွယ်က မေမေပခုံးကို ဖက်ထား ပါသည်။ မေမေကလည်းချော၊ အဲဒီ လူကလည်း ချော၊ စုံတွဲပုံလေးဟာ ချစ်စရာ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့် အဖေကလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသာ နေထွင်နဲ့ တူလိုက်တာ”

“အေး ... အဲဒါ နေထွင်ပဲ”

“ဗျာ”

ရိုးမက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် မှတ်ချက်ချလိုက်တာကို ဘကြီးက ကောက်ကာ ငင်ကာ ထောက်ခံ လိုက်တဲ့အတွက် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဘကြီး နောက်တာလားလို့ ဘကြီးမျက်နှာကို စေ့စေ့လှမ်းကြည့်မိပေမယ့် ဘကြီးဟာ နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် နေတတ်တဲ့သူ မဟုတ်တာ အစ ကတည်းက

သိပြီးသားပင်။

“ဗျာ ... ဘကြီး”

“မင်း အဖေက နေထွဋ်ပဲ ရိုးမ”

“ကျွန်တော့် အဖေက၊ ကျွန်တော့်အဖေက ရုပ်ရှင်မင်းသား နေထွဋ်၊
ဟုတ်လား ဘကြီး၊ တကယ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ”

ရုပ်ရှင်မင်းသား နေထွဋ်ဟာ ဟိုးအရင်ကတော့ မင်းသားငယ်ပေါ့။
မင်းသားငယ်အဖြစ် ရိုက်နေရာက အသက်အရွယ် တစ်ခု ရလာချိန်မှာ မသိမသာ
နှစ်အပိုင်းအခြား တစ်ချို့လောက် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ် သွားဖူးသေးသည်။
မကြာခင်ဘဲ သူ့ကို မင်းသားကြီးအခန်းက ရိုက်မည့်သူတွေ ပြန်ရှိလာကာ
ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုလောကထဲ ခပ်မော်မော်ပဲ ပြန်ဝင်လာပါသည်။

အောက်ကနေ ပြန်ဝင်လာရတာ မဟုတ်။ အမြင့်ဆုံး
မဟုတ်တော့ပေမယ့် အလယ်အလတ် က ပင်။ ပြန်ဝင်ရောက်လာတော့လည်း
ကားတွေ ဆက်တိုက် ပြန်ရိုက်ရတာ ပင်။ အခုထိ လေးစားရတဲ့ အနုပညာရှင်
မင်းသားကြီး တစ်လက် ဖြစ်နေဆဲ။

ခုချိန်ထိ စူပါစတား ဖြစ်ဆဲ၊ သူ့ ပရိသတ်က သူ့မှာ အခိုင်အမာ ဖြစ်သည်။
လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်စဉ်က သူ့တစ်ခေတ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးကာ ခုတော့
ခေါင်းဆောင်မင်းသားငယ်တွေ အများကြီး ထပ်ပေါ်ပေါက်လာပေမယ့် သူက
အဖေခန်းလောက်က ပါရရုံ မင်းသားကြီးမျိုး မဟုတ်။ အရေးပါတဲ့ အဓိက
ဇာတ်ဆောင်မင်းသားတစ်လက် အဖြစ်က မကျဆင်းသေးပါ။

“အေး ... မင်းတော့ အံ့ဩနေမှာပဲ၊ မင်း အမေက ရိုးတိုး

ရိတ်တိတ်လေးတောင် တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးတာကိုး”

“နေထွဋ်ကားတွေ ကျွန်တော် အိမ်မှာ ကြည့်နေလည်း ဘာမှတောင် မေမေက ပြောဖော် မရခဲ့ဘူး”

အနုပညာသည်ဆိုတော့ အသက် ဘယ်လောက်ရင့်ရင့် ကြီးကြီး “ဦး” တွေ “ဒေါ်” တွေ တပ်မခေါ် ဖြစ်ဘဲ နာမည် စာလုံးရင်းကိုသာ နှုတ်ကျိုးနေကြတာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကို “ဦးနေထွဋ်” လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မခေါ်ဖြစ်ခဲ့။ နေထွဋ်ပဲပေါ့။ ဆိုင်မှာ ပြောရင်လည်း နေထွဋ်ကား အသစ်ထွက်လား၊ အဲသလိုပေါ့။ ရိုင်းတဲ့သဘော မဟုတ်ဘဲ အနုပညာအမည်ကိုပဲ နှုတ်ထဲမှာ စွဲနေတာ ဖြစ်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောဆိုဖို့ ကြုံကြိုက်လာရင်တော့ “ဦး” တို့ “ကို” တို့ မထည့်မဖြစ် ထည့်ရမှာပေါ့လေ။ ကွယ်ရာမှာ ပြောဆိုရာမှာတော့ အလွယ်တကူပင် ဒါတွေ မထည့်ဖြစ်ဘူးပေါ့။

“မင်း အမေက လုံးဝ ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားလိုက်တာပေါ့ကွာ”

ပီရိလှပါသည်။ မေမေ ပီရိလိုက်တာက နည်းနည်းကလေးတောင် ရိပ်မိချင်စရာ အစွန်းအစ မထွက်ပါ။

“မေမေနဲ့ ဘယ်မှာ ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ မသိဘူးနော် ဘကြီး”

ရိုးမက မယုံနိုင်သလို မေးမိသည်။

“တောမှာ ...”

“တောမှာ !!”

“အဲဒီ အချိန်ကာလလောက်မှာ မင်းအမေကလည်း ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ အပြီး တောက ဆွေမျိုးတွေဆီ အလည်အပတ် သဘော နွေရာသီ အလည်ခရီးပေါ့ကွာ၊ သွားတဲ့အချိန်၊ မင်းအမေရယ် မင်းအဘွားရယ် နှစ်ယောက်တည်း၊ မင်းအဘွား အမျိုးတွေက အဲဒီ ပဲခူးရိုးမနားက ရွာကလေးတွေမှာ

အတော်များများ ရှိကြတယ်လေ။ နေထွဋ်ကလည်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ တောကားရိုက်ဖို့ တောရွာဘက် ရောက်နေတဲ့ အချိန် ...

အဲဒီ အချိန်မှာ စတွေ့ခဲ့ကြတာပဲ”

“ဪ”

ရိုးမ တအံ့တဩ ဖြစ်ရသည်။ ယုံကြည်ဖို့ပင် ခက်ခက်ပါ။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဒီရုပ်ရှင်မင်းသား၊ နေထွဋ်နှင့် မေမေတို့ ပခုံးဖက်ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ ရှိပေလို့ပဲ။ မင်းသားနှင့် ပရိသတ်၊ မင်းသမီးနှင့် ပရိသတ် ဓာတ်ပုံ တွဲရိုက်တာမျိုးတွေရှိပေမယ့် ခုပုံကတော့ အဖြစ်သဘော တွဲရိုက်ထားတာ မဟုတ်ပါ။

နေထွဋ်က မေမေပခုံးကို သိုင်းဖက်ထားသဖြင့် မေမေ ငယ်ထိပ်ဆံဖျားပေါ် မေးစေ့လှမ်းတင် မှီထားပုံက ချစ်စနိုး။ မေမေကလည်း သူ့ခါးကို နောက်ဘက်မှ ပြန်ဖက်ထားသည်။ အနေရိုးအေးတဲ့ မေမေမို့ ရိုးမအတွက် အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်နေပါသည်။

“အေးကွာ ... ယုံရခက်တောင် ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဖူးစာပဲ ပြောရမှာပဲ ရိုးမ၊ မိသက်က အဲဒီ အချိန်က ဖြူဖြူစင်စင်ကလေးလေးလို နေနေတုန်းပါ။ မင်းသားနဲ့မှ သွားကြိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် အနေအထိုင် မတက် ဆတ်ကော့လတ်ကော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မိသက်အဖို့ နေထွဋ်က ရည်းစားဦး၊ အချစ်ဦး ဒီတစ်ယောက်ပဲ ချစ်မိပြီး ဒီတစ်ယောက်ပဲ ပတ်သက်ခဲ့တာ ...

သူနဲ့ ကွဲပြီးနောက်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်ချစ်ကြိုက်တော့တာ မရှိဘူး၊ ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ပိနဲ့ပဲ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် ဣန္ဒြေ ရှိရှိနေသွားတာပဲ။ မင်း သိတတ်လာတဲ့အရွယ်နဲ့ နောက်မှာလည်း မင်းအမေ နေပုံထိုင်ပုံ မင်းအသိပဲလေ၊ အမေကိုတော့ စိတ်ထဲ မပြစ်မှားနဲ့ အပြစ်မမြင်နဲ့”

“မမြင်ပါဘူး ဘကြီး၊ မေမေက ကျွန်တော် မြင်ဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲမှာ ဣန္ဒြေ အရှိဆုံး အနေအထိုင် အပီရီဆုံး အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါ”

“အေး ... ဝဋ်ကြွေး ရှိလို့ ဖြစ်ရတယ်ပဲ သဘောထားပါကွာ”

“ဝဋ်ကြွေး ! ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ ဘကြီး”

“မင်းအမေနဲ့ တွေ့ချိန်မှာ နေထွဋ်က အိမ်ထောင်နဲ့ သားမယားနဲ့ ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဪ”

ရိုးမ မျက်နှာက အနည်းငယ်တော့ ထူပူ စပ်ဖျဉ်းသွားခဲ့ပါသည်။
မေမေက အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ သွားပတ်သက်ခဲ့တာလား။
ဒါကို သိရတဲ့အတွက် သူ့ရင်ထဲ ခပ်နင့်နင့်တော့ ခံစားရသည်။

“အဲဒီ ခေတ်က မင်းသား မင်းသမီးတွေက ခုခေတ် မင်းသား
မင်းသမီးတွေလို သူတို့ရဲ့ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးတွေကို စာစောင်တွေမှာ
ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ဖွင့်ချပြထားတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အိမ်ထောင်ပြုတာကိုတောင်
အမှောင်ချပြီး ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ခေတ်၊ ဘယ်သူ့မှာဖြင့် အိမ်ထောင် ရှိတယ်၊
ဘယ်သူကဖြင့် လူပျိုအပျို၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူက ကြိုက်နေကြတယ် ဆိုတာမျိုးတွေ
စာစောင် မဂ္ဂဇင်း တွေက အလကားနေရင်း ရေးနေကြတာ မဟုတ်ဘူး ...

အနုပညာသည်တွေရဲ့ မိသားစုတွေကိုလည်း ပရိသတ်က သိကြတာ
မဟုတ်ဘူး၊ အခု မင်းတို့ ခေတ်မှာတော့ အနုပညာသည်ရဲ့ ဇနီးရော၊ သားရော၊
သမီးရော အားလုံးရဲ့ ရုပ်ပုံတွေပါ ပရိသတ်က မြင်ဖူးကြတာလေ၊ ဟိုခေတ်ကတော့
ဒီလို မဟုတ်တော့ နေထွဋ်ဆိုတာလည်း အိမ်ထောင်ရှိလေသ လား၊ မရှိလေသလား
ဂဃနဏ မသိကြရဘူးပေါ့၊ နီးစပ်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေလောက်ပဲ သိကြတာ ...

မင်းအမေလည်း တိုတိုပြောရရင် နေထွဋ် အိမ်ထောင် ရှိမရှိ မသိရှာဘူး၊
ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေတဲ့ မိသားစု မဟုတ်လား၊ ရွာမှာ ရှုတင်ရိုက်ကွင်းက ရှိနေတော့
တစ်နေ့တစ်နေ့ မိုးလင်းက မိုးချုပ် ဒါပဲ သွားသွားကြည့်နေရင်း မင်းအမေကို
နေထွဋ်က သဘောကျတယ်ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဪ”

“လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်နေတဲ့ နာမည်ကြီး မင်းသားချောက ချဉ်းကပ်တာ တော်ရုံ တန်ရုံ ဘယ်မိန်းကလေးက ငြင်းဆန်နိုင်ပါ့မလဲကွာ၊ အတွေ့အကြုံ မရှိရှာတဲ့ မိသက်လည်း မင်းသားကို အသည်းပေါက်မတတ် ပြန်ချစ်မိရှာတာပါပဲ။ လန့်ချီ အနေနီးစပ်ပြီးတဲ့နောက် မင်းသားဘက်မှာလည်း သူ ဒါ လိုချင် အသင့် ဆိုတာမျိုး ပံ့ပိုးမှုတွေက အားကောင်းခဲ့တော့ တိုတိုပြောရရင် ငြိစွန်းမိကြတယ် ပေါ့ သားရယ်”

ရိုးမ မျက်လွှာချ၍ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

သူ သိခဲ့တာကတော့ သူ့အမေဟာ သာမန် ရိုးရိုးသားသား လူတစ်ယောက်နဲ့ပဲ အိမ်ထောင်ရက် သားကျကာ သူ့အဖေ ဖြစ်သူက စောစောစီးစီး ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက် မေမေဟာ ငယ်ရွယ်တဲ့ မှုဆိုး မလေး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့ပင်။ မှတ်ပုံတင်နှင့် လိုအပ်သမျှ စာရွက်စာတမ်းတွေမှာ ရိုးမရဲ့ အဖေ အမည်မှာ ဦးနေဝင်း ဖြစ်ပါသည်။ လက်စသပ်တော့ ရုပ်ရှင်းမင်းသား နေထွဋ်ရဲ့ ငယ်နာမည် မှတ်ပုံတင် အမည်က “နေဝင်း” ပဲ။ ဒါကိုတော့ ကိုယ်လည်း ကြားဖူးနားဝ ရှိသားပဲ။

“အချိန်တန်တော့ သူလည်း ရန်ကုန်ပြန်၊ ကိုယ်လည်း ဇာတိ ပဲခူးကို ပြန်ပေါ့လေ၊ စာ အသွား အပြန်နဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ နေထွဋ် ကိုယ်တိုင် ပဲခူးကို လာချိန်းတွေ့တာနဲ့ သူတို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းက ဆက်နေတုန်း နေထွဋ် အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာကို ဘာဘာပဲ မိသက်ကို အသိပေးခဲ့တာ”

“ဘကြီးကတော့ သိတာပေါ့”

“ငါလည်း ကြားဖူးနားဝပေါ့ကွာ၊ နောက်မှ ငါ့နှမ ရန်ကုန်က ကောင်တစ်ကောင်နဲ့ ချိန်းတွေ့ တယ် သတင်းကြားလို့ စုံစမ်းတော့ လား လား ... နေထွဋ်ပါလားဟာ ဆိုပြီး မင်းသားအကြောင်း မရမက လိုက်စုံစမ်းတော့တာကိုး၊ အဲဒီ တော့ စုံစုံစေ့စေ့ သိလာတာ ...

နေထွင်က အဲဒီ တုန်းက အသက် သုံးဆယ်နားနီး၊ မင်းအမေထက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးတယ်၊ သူ့မိန်းမက ရောဂါသည်၊ နှလုံးရောဂါသည်တဲ့၊ သား တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ငါးနှစ်သား လောက် ရှိနေပြီ၊ ဇနီးလုပ်တဲ့သူက ဒီသားတစ်ယောက် မွေးပြီးကတည်းက အိပ်ရာထဲမှာ လူမမာလို ဖြစ်နေရှာတာ၊ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပေါ့ ...

ဒီမိန်းမကလည်း လူကြီးတွေ စီစဉ်ပေးစားခဲ့တဲ့ သူဌေးသမီးဆိုတာ သိရတယ်၊ တကယ်တမ်းမှာ နေထွင်က မိန်းမဇာတ်လမ်း ရှုပ်တဲ့လူစား မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအမေနဲ့ နောက်လည်း ဘာဇာတ်လမ်းမှ မရှိတော့တာပဲလေ၊ ယူဆရတာ တော့ မင်းအမေ မိသက်ကို သူလည်းပဲ တကယ် ချစ်မိသွားခဲ့တယ် နေပါလိမ့်မယ်”

“နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်လဲ ဘကြီး”

ရိုးမ သိချင်စိတ်က စောလာပါသည်။

“မင်း အမေကို ငါက ပြောပြရတာ ပေါ့၊ နေထွင်မှာ ဇနီးနဲ့ သားနဲ့ ရှိတဲ့အကြောင်း၊ မင်းအမေ ငိုရှာတာပေါ့ကွာ၊ အရိုး အ,အ လေးကိုကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအမေက လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပါတယ်၊ အသည်း မာတယ်ပေါ့ကွာ၊ သူ ရှောင်လိုက်တယ်၊ တစ်နေရာကို ရှောင်ပုန်းနေ လိုက်ပြီး နေထွင်ဆီက စာတွေကို မပြန်၊ နေထွင်ချိန်းတာ သွားမတွေ့၊ အဲသလို ယတိပြတ် ရှောင်လိုက် တယ်”

ရိုးမက မေမေ့ကို သဘောတကျနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံးခေါင်းညိတ်မိသည်။

“နေထွင်လည်း အရူးမီးဝိုင်းပါပဲ၊ သူ့တပည့်တွေနဲ့ မိသက်ကို ကျိတ်ရှာသေးတယ်၊ နောက်ဆုံး တော့ အကျယ်ကျယ်နဲ့ သတင်းတွေ ပျံ့ပွမှုစိုးတော့ ဘဘကတစ်ဆင့် သူ့ကို မိသက်မှာတဲ့စကား သွားပြောရတယ်ပေါ့ကွာ၊ သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့အတွက် သူတစ်ပါးသိုက်မြဲအိမ်ရာ မဖျက်ဆီးချင်ပါ ဘူးနော်၊

ဒါကြောင့် သူ့ကို လာမတွေ့နဲ့တော့ သူ့ရှောင်တယ်ပေါ့ ...

နေထွဋ်ဟာ မိသက်ကို လက်ထပ်ယူမယ်အထိ ပြောပါတယ်။ သဘောကတော့ မယားပြိုင်ပေါ့ ကွာ၊ ယူလို့ ရတယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မိသက်ကတော့ မယားပြိုင်ဆိုတာ ဥပဒေအရ တရားဝင်တယ်ဆိုပေ မယ့် သူများအသည်းကိုခွဲမှ ရတဲ့နေရာ ဖြစ်တယ်တဲ့၊ သူ ဝဋ်လည်း မလည်ချင်ဘူး၊ သူ ဇနီး သားတွေ အပေါ်လည်း ရက်ရက်စက်စက် နေရာမလှရက်ဘူးတဲ့၊ လုံးဝ စိတ်ခိုင်ခံ့တယ်”

“မေမေ့ကို ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး မြင်ခဲ့ရတာ အသည်းကွဲနေပုံလည်း မရခဲ့ဘူးနော် ... ဘကြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ မိသက်က သူ အသည်း မကွဲဘူးတဲ့၊ နေထွဋ်က လက်ထပ်ချင်ရက်နဲ့ သူကသာ ငြင်းတာ၊ နေထွဋ်ကလည်း သူ့အသည်းကို မခွဲခဲ့ဘူးတဲ့၊ နေထွဋ် သူ့ကို တကယ် ချစ်တယ်ဆိုတာ လည်း သူ့သိခွင့်ရတဲ့အတွက် သူ့ဘဝကို သူ ကျေနပ်စိတ်ချမ်းသာနေတယ်တဲ့၊ နေထွဋ်ကို အတွေ့မခံ ဇာတ်မြှုပ်လိုက်တာကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မနိုင်မိမှာစိုးလို့ သက်သက်ပဲ၊ စိတ်နာလို့လည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ နေထွဋ်မွေးနေ့တွေ ဘာတွေဆိုလည်း သူ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ် ဘာညာ လုပ်နေတာပဲ ...

မင်းအမေက သေတဲ့အထိ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေထွဋ်ကို ချစ်သွားတာပါ။ သူ မင်းကို ပြောပြဖို့ မျက်နှာပူတာ ရှက်တာမျိုး အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝန်လေးလို့သာ မပြောခဲ့ပေမယ့် သူ မရှိရင်တော့ သားကို ပြောပြပါလို့ ငါ့ကို မှာတယ်”

ရိုးမ ဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။

“ကျွန်တော် သိတော့ရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဘကြီးရယ်”

“မင်း ဆက်သွယ်ရမှာပေါ့ ရိုးမ”

“အာ ... မဆက်သွယ်ချင်ပါဘူး ဘကြီးရာ”

“ဆက်သွယ်ရမယ် သားရဲ့၊ နေထွဋ်ဇနီးက ဆုံးသွားတာ

ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ရှိပြီ၊ ဒီဇနီး ဆုံးတုန်းကတောင် ငါက မိသက်ကို ပြောသေးတယ်၊
နေထွဋ်ဆီ ဆက်သွယ်ဖို့၊ မိသက်က ငြင်းတယ်၊ နေထွဋ်သဘောထားက သူ့အပေါ်
ဘာရှိသလဲ မသိဘဲနဲ့ မဆက်သွယ်ချင်ဘူးတဲ့၊ ခုလောက်ရှိ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်နဲ့
သံယောဇဉ် ကျဲပါးသွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့၊ သူက ဆက်သွယ်လိုက်မိမှ
အားတုံ့အားနာနဲ့ပဲ ပြန်ပတ်သက်ရမလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေပါ့မယ် ဆိုပြီး
တိုက်တွန်းလို့ကို မရဘူး ...

ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ သူက ဆက်သွယ်စေချင်တယ်၊ မင်းနဲ့က
သားအဖလေ၊ သူ့အပေါ်တော့ ငယ်ငယ်ကလို မချစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ
ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မင်းကိုတော့ သူ့သားမို့ သူ သံယောဇဉ် ရှိမှာ ပဲလေ၊ သားအဖဆိုတာ
သွေးက စပ်ပြီး တော်စပ် ပတ်သက်နေတာ၊ မတော်စပ်လို့မှ မရတာ ...

ဒါ ငါ့အဖေအရင်းပဲ ဆိုတဲ့ စိတ်ကို မင်းရင်ထဲ ထည့်လိုက်ပါ ရိုးမ၊ သူက
မတော်ချင်ဦး ကိုယ့် တာဝန်ကျေတယ်ပေါ့၊ သူက အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေရင်တော့
ပြီးတာပဲပေါ့ကွာ၊ သူက တစ်နေရာရာမှာ ငါ့သားရင်းချာတစ်ယောက်
ရှိနေသေးတယ်ဆိုပြီး သတိတရ တ၊သ နေတယ်ဆိုရင် တော့ အဖေနဲ့ သား
ဆုံစည်းထိုက်ပါတယ် ရိုးမရာ၊ မင်းအမေရော ဘာဘရော ဆက်သွယ်လိုက်စေချင်
တယ်၊ ဆန္ဒရှိတယ်၊ တိုက်တွန်းတယ်၊ ဆုံးဖြတ်တာကတော့ မင်းသဘောပါ၊ မင်းပဲ
ဆုံးဖြတ်ပါ ရိုးမ”

*

(၃)

စာပေးစာယူနဲ့ ဘွဲ့ကလေးတစ်ခု ရထားရုံရှိပြီး တခြား
ဘာသင်တန်းမှလဲ မတက်ခဲ့ မအောင်ခဲ့ တဲ့ သူတစ်ယောက်အနေနဲ့
လောက်လောက်လားလား အလုပ်တစ်ခု ရဖို့ဆိုတာ အင်မတန်မှ မလွယ်ကူတာပင်။
ရတော့လည်း လခက ချောက်တီးချောက်ချက်နဲ့ လမ်းစရိတ်နုတ်ရင်း ပင်ပန်းတာ
အချိန်ကုန်တာနဲ့ မကာမိတဲ့အတွက် မလုပ်ဖြစ်ပြန်ခဲ့။

ဖေဖေရှိစဉ်ကတော့ ဘာအရေးလဲ။ ကိုယ့်အဖေ တစ်ယောက်လုံးက
ရှာကျွေးနေတာပဲ ဆိုပြီး မိထွေးမျက်နှာသာသာ မသာသာ အလုပ်ကို ရွေးနေခဲ့သည်။
လခလေး တစ်သောင်းခွဲ၊ နှစ်သောင်း လောက်နဲ့ အရောင်းစာရေးမတို့
ဘာတို့ကျတော့ ဘယ်လိုလုပ် လုပ်မလဲ၊ ကားခ အသွားအပြန် တစ်လ ခုနစ်ထောင်
ရှစ်ထောင် ပြန်ကုန်ကာ အဝတ်အစားဖိုးလည်း ကုန်ရဦးမှာ။ ကိုယ်သုံးစရာ ဘာမှ
မကျန်။

နုပျိုက အိမ်မှာတော့ ညဘက် ရပ်ကွက်ထဲက နှစ်တန်း
သုံးတန်းကလေးတချို့ကို ကျူရှင်ပြ သည်။ ဒီကရတဲ့ ငွေကြေးလေးကပဲ
နုပျိုရဲ့အသုံးစရိတ် မုန့်ဖိုးပေါ့။ မိထွေးက မီးဖိုချောင်စရိတ် ဘယ် လောက်ကြီး
ကြီးပါတယ်လို့ ညည်းညည်း ဖေဖေတစ်ယောက်လုံးက ဒီစရိတ်ကို ပေးနေတာမို့
အားနာ စရာမလိုခဲ့ဘူးပေါ့။

အခုတော့ ... ။

အခြေအနေချင်း မတူတော့ပြီလေ။ ဖေဖေ က မရှိတော့။

ဖေဖေရှိတုန်းကတည်းက ပွဲစား အလုပ် တစ်ပိုင်းတစ်ဝက် လုပ်နေတဲ့ မိထွေးက ပုံမှန်မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ဝင်ငွေနှင့်သူ မြိုးမြီးမြက်မြက် ရသားပင်။ ရက်လည်နေ့က မိထွေးက ပြောပါသည်။

“နင် ငါတို့နဲ့ ဆက်နေဦးမယ်ဆိုရင် အိမ်စရိတ် တစ်ဝက်ခံရမယ်”

“အိမ်စရိတ်တစ်ဝက်က ဘယ်လောက်လဲ”

မိထွေးက ရေဖိုး၊ မိတာဖိုး၊ မီးသွေးဖိုး၊ ဆန်ဆီဖိုး၊ ဈေးဖိုးတွေ စိတ်မှန်းနှင့် ချတွက်ပြီး သကာလ ...

“တစ်သိန်းလောက်တော့ ပေးရမယ်”

“တစ်သိန်း !”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ ကြည့်လေ၊ စာရင်းချတွက်ထားတာပဲ”

“ဒီထဲမှာ ယံယံရဲ့ မုန့်ဖိုးတို့ ကျူရှင်ဖိုးတို့ ကျောင်းကားခတို့ပါ ပါနေပါလား”

“ပါတာပေါ့၊ ဒါလည်း စရိတ်ပဲဟာ၊ ယံယံက ညည်းမောင်အရင်း မဟုတ်လို့လား၊ တွက်ကပ်စရာ လား”

“တွက်ကပ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ အန်တီ၊ နုပျိုမှာ ဘာဝင်ငွေမှ မယ်မယ်ရရ မရှိတာလည်း အန်တီ သိသားနဲ့”

“အေးလေ ... ဝင်ငွေ မယ်မယ်ရရ ရှိအောင် အရိုးများသလေး၊ ချေးခါးသလေး လုပ်မနေဘဲ ဘာအလုပ်ရရ ဝင်လုပ်ပေါ့၊ အလုပ်ကို ဇံရွေးပြီး ညည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်မှာ ဘာလုပ်နေမှာလဲ၊ အလုပ် ဝင်လိုက်၊ တစ်လ နှစ်လနေ ပင်ပန်းတာနဲ့ လမ်းစရိတ်နဲ့ မကိုက်ဘူးဆိုပြီး ထွက်လိုက် လုပ်မနေ နဲ့ပေါ့”

“ဘယ်လောက်ပဲ နဖူးကချွေး မြေကျအောင် လုပ်လုပ် နုပျိုရဲ့ ပညာအရည်အချင်းနဲ့ ဘယ်သူ ကမှ တစ်လတစ်သိန်း မပေးဘူး၊ ကွန်ပျူတာတွေ

ဘာတွေလည်း တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အရင်က နုပျို က သင်တန်းတက်မယ် ပူဆာရင် အန်တီပဲ ကုန်ကျစရိတ်တွေ များတယ်၊ သင်တန်းကြေး အပို အကုန် မခံနိုင်ဘူး၊ မိန်းကလေးပဲ အိမ်မှာပဲ နေပေါ့ဆို၊ သမီး အဖေ လုပ်ကျွေး ရှာကျွေးနေတာပဲ၊ သမီး ဘာမှ လုပ်ဖို့ မလိုဘူး၊ သင်တန်းတွေလည်း တက်နေနဲ့ဆို”

မိထွေးမျက်နှာက စူပုပ်သွားပြီး ...

“ဒါက အရင်က၊ အခုက အခုပဲ၊ အခု ညည်းအဖေ မရှိတော့ဘူး၊ ငါလည်း ပွဲစားဆိုတာ ဝင်ငွေ မှန်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဖေဖေ ရှာဖွေထားတာတွေထဲက စုစုဆောင်းဆောင်းနဲ့ ရွှေဖြစ်တာတွေလည်း အတော် ရှိတာပဲဟာ၊ နုပျို အလုပ်ကောင်းကောင်း တစ်ခုခုရဖို့ ကွန်ပျူတာနဲ့ အင်္ဂလိပ်ရို တက်ချင်တယ်၊ အန်တီ ပိုက်ဆံ မရှိရင်တောင် အဲဒါလေးတွေထဲက တစ်ခုခုရောင်းပြီး သင်တန်း အပ်ပေးပါ”

“အလိုတော် ... ရွှေက ဘယ်လောက်များ ဖြစ်ခဲ့လို့လဲ၊ အရှက်မရရုံတမယ် ဝတ်ရရုံ ကိုယ်ပေါ်ကဟာပဲ ရှိတာ”

“ဒီလောက် မကပါဘူး အန်တီရယ်၊ နုပျိုလည်း သိနေတာပဲ”

“ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဘာမှ တက်မနေနဲ့၊ ဒီအနေအတိုင်းနဲ့ပဲ ရတဲ့အလုပ် ဝင်လုပ်ပါ၊ ညည်းကိုက ဇီဇာကျယ်တယ်၊ ညည်းကိုညည်း ဘာမှတ်နေလဲ၊ ဟိုအလုပ်လည်း ကိုယ်နဲ့ မတန်ဘူး ထင်ရတာ နဲ့၊ ဒီအလုပ်လည်း ပင်ပန်းရတာ နဲ့”

“မတန်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရမှာနဲ့ လမ်းစရိတ်နဲ့ အချိန် သုံးရမှာနဲ့ မတန်တာကို ပြောတာပါ”

“ညည်းမှာ အချိန်တွေက ပိုနေတာပဲဟာ၊ အချိန် သုံးရတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်လတစ်သိန်းလည်း မပေးနိုင်ဘူး အန်တီ၊ မသကာ အန်တီက နှစ်ယောက်စာ ထည့်ပြီး နုပျိုကို သုံးပုံတစ်ပုံ ထည့်ခိုင်းရင်

တော်သေးတယ်”

“ယံယံက ညည်းမောင်ပဲဟာ”

“သူ့စရိတ် ညည်းတစ်ဝက် ငါတစ်ဝက် ရှာထည့်တော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ မတရားဘူးလား”

ဘယ်တရားပါ့မလဲ။ နုပျိုစိတ်ထဲကပဲ ကျိတ်အော် ငြင်းနေမိသည်။ ပါးစပ်က ထုတ်ပြီး ပြောပါ များလျှင် ယံယံကြားပြီး အစ်မအပေါ် အထင်မှား အမြင်မှား နှင့် မုန်းမှာကိုလည်း နုပျိုကြောက်သည်။ ကိုယ် တကယ် မတတ်နိုင်လို့ ငြင်းရတာ ကို ကလေးက နားလည်မှု လွဲနိုင်သည်။ မလွဲလွဲအောင်လည်း ကြားထဲက ဒီမိထွေးက လုပ်ကိုလုပ်မှာပင်။

“အန်တီ ဟိုနေ့က ပြောတော့ ဒီအိမ်ရောင်းဖြစ်ရင် အန်တီက တစ်ဝက်၊ ကျန်တဲ့ တစ်ဝက်ကို ယံယံ တစ်ဝက် နုပျို တစ်ဝက်ဆို၊ ငါတို့ သားအမိက လေးပုံသုံးပုံ၊ ညည်းက လေးပုံ တစ်ပုံဆို၊ အခု ရှာကျွေးဖို့ ကိစ္စကျမှ ယံယံစရိတ် တစ်ဝက်ပါ နုပျိုခံရမယ် ဟုတ်လား၊ ခွဲပုံစိတ်ပုံက တစ်မျိုးနဲ့ တစ်မျိုး မတူပါလား”

“ဘယ်တူမလဲ၊ တူပါ့မယ်လို့ရော ငါ ကတိပေးထားလို့လား၊ ကိစ္စချင်းမှ မတူတာ၊ ကဲပါ လျှာမရှည်ပါနဲ့အေ၊ အလုပ်သာ ရှာပါ၊ ညဘက်လည်း ခုလိုပဲ ကျူရှင်ပြ၊ နှစ်ခုပေါင်းရင် ထည့်နိုင်လာမှာ ပါ”

နုပျိုသည် ဒီစကားတွေ ပြောနေရတာ ရှက်လည်းရက်၊ ဝမ်းလည်းနည်း၊ အသည်းလည်းနာ။ ဆက်ပြောမနေချင်တော့၍ စကားဖြတ်ရသည်။ နုပျို သူငယ်ချင်း နီလာ အဆောင်မှာနေ အလုပ်လုပ် ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် စားတဲ့သူပင် ပိုက်ဆံ ခြောက်သောင်းလောက်နှင့် လောက်အောင်နေသည်။

နီလာလို အဆောင်ထွက်ပြီး ခြစ်ကုပ် ခြိုးခြံစားရင်မှ ခြောက်သောင်းလောက်ရရင် လောက်နိုင် ဦးမည်။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်နေပြီး စရိတ် တစ်သိန်းပေးဖို့ ဖြစ်နိုင်ချေလမ်းတော့ မမြင်ပါ။ နုပျို တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း

လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးလေးအပြင် ဘာမှ မပိုင်။ နားပေါက်တောင် မပါ၍ နားကပ် မရှိ။ ဒီဆွဲကြိုး ဖြုတ်ရောင်းပြီးတော့ပဲ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းလေး ဘာလေး တက်ရင်ကောင်းမလား။

ဘာလုပ်ရမယ် မသိဘဲ ခေါင်းတွေသာ ထူပူလာတဲ့အထဲ အသုဘ ချတဲ့နေ့က ရိုးမနှင့် တွေ့တာ တွေးမိတော့ ပြီးရပါသေးသည်။ နင် ဖြစ်ချင်တဲ့ တက္ကသိုလ်က ဆရာမ ဖြစ်နေပြီလားတဲ့ ... ဟား ဟား၊ နုပျိုက မငြင်းလိုက်ပါ။ ခေါင်းပဲ ညိတ်လိုက်မိပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ ... ဆရာမတော့ ဆရာမပဲ။ တစ်တန်း၊ နှစ်တန်း၊ သုံးတန်းတို့ရဲ့ ကျူရှင်ဆရာမ။

ဘာမှမသိတဲ့ ရိုးမကတော့ နုပျိုကို တော်သတဲ့။ ရည်မှန်းချက် ကြီးသတဲ့။ ရယ်တောင် ရယ်ချင်သေးသည်။ ခုထိ ကိုယ်ဟာ ဘာဆို ဘာမှ မဟုတ်သေးတာ ရိုးမလို ကိုယ့်အပေါ် အထင်ကြီး နေသူကို ပြောမပြလိုပါ။ သူနဲ့ မတွေ့တော့ချိန်ကစပြီး ဘဝက ကမောက်ကမ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲကုန် တာ သူသိရင် သနားနေမှာကိုလည်း အလိုမရှိပါ။

ဖေဖေ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ဘဝတော့ မလွယ်ဘူးဆိုတာကို နားလည်ပြီးသားပါ။ ကိုယ့် အပေါ် တစ်စက်မှ မကောင်းတဲ့ စေတနာ မရှိတဲ့ မိထွေးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့တာလေ။ အိမ်ပေါ်ပဲ ဆက်နေရ ကောင်းမလား၊ အဆောင်ရှာပြီး ပြောင်းနေရ ကောင်းမလား။ နုပျိုကို ချစ်ခင် ရင်းနှီးသူများ ကတော့ ...

“ကိုယ့်အိမ်ပဲ ကိုယ်နေ၊ နင် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်တာနဲ့ ဘုံပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ အိမ် တန်ဖိုးထဲက နင်ရမယ်ဆိုတဲ့ လေးပုံတစ်ပုံလေးတောင်မှ ဝေးသွားလိမ့်မယ်နော်”

ဒီအတိုင်း ပြောကြပေမယ့် နုပျိုက အိမ်ပေါ်မှာ နေချင်စိတ်မရှိ။ စိတ်ညစ်သည်။ မိထွေးရဲ့ အပြော အဆိုတို့ကို စကားနည်း ရန်စဲဆိုပြီး

သည်းခံနေခြင်းဟာလည်း အတိုင်းအတာ တစ်ခုဆီ ရောက်ရင် အစွမ်းကုန်သွားမှာပဲ။
ဖေဖေ မရှိတော့တဲ့အတွက် မိထွေးနှင့် လင်ပါသမီး သတ်ဖြတ် ဝုန်းခိုင်းကြဲကြဲတယ်
ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ရမှာကိုလည်း နုပျို ရှက်ပါသည်။

နုပျို အတွေးတွေ တလေးတပင်နှင့်ပင် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲ
လှမ်းဝင်လိုက်ပါသည်။

“မင်္ဂလာပါ၊ ကြွပါ အစ်မ”

ခူးလောက်စကတ်နှင့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ဆီးကြို
ဂါရဝပြုကာ နုပျိုကို စားပွဲ တစ်ခု ဆီ ညွှန်ပြပါသည်။

“ဪ ... အစ်မက ဒေါ်ခင်သိန်းတန်နဲ့ တွေ့ဖို့ လာတာပါ ညီမ”

“ဘာကိစ္စပါလဲရှင်”

“အလုပ်လျှောက်ထားတာ ဒီနေ့ လာတွေ့ခိုင်းလို့ပါ”

“ဪ ... အန်တီက ဒီကိုပဲ လာမှာပါ။ အစ်မ စားပွဲတစ်ခုမှာပဲ
ဝင်ထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါ။ နာရီဝက်လောက်နေရင် အန်တီ ရောက်လာမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နုပျိုက နီးရာလွတ်တဲ့ စားပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကော်ဖီ၊
အအေး၊ shake မျိုးစုံ၊ ဒါတွေနှင့် တွဲဖက်စားတဲ့ မုန့်မျိုးစုံ ရောင်းတဲ့ဆိုင်ပင်။
ဒါတောင် နီလှာသူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမလေး တစ်ယောက်လုပ်နေကာ လူတစ်ယောက်
လိုနေတယ်ဆိုတာ သူ့ထံက တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် သိရ၍ ခုလို အလုပ်လျှောက်ဖြစ်တာ။

နုပျိုက စားပွဲမှာ ခပ်ငူငူ ထိုင်နေမိတာ အနားကို လူရိပ်တစ်ခု
ရောက်လာပြီး စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ အထိပင်။

“ဟင်”

“နုပျို”

“ရိုးမ ... နင် ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ”

“ငါ ဒီမှာ ရှိနေတာ၊ ဟိုစားပွဲမှာ ထိုင်နေတာ၊ ဒီမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ဝေးနေတာ မြင်လို့ လာထိုင်တာ၊ ချိန်းထားတာလား”

နုပျိုက ရိုးမ ရောက်လာတဲ့အတွက် စိတ်ကျဉ်းကျပ် သွားပါသည်။ သူ့ကို နှစ်လိုပေမယ့် ကိုယ့်ကိစ္စတွေ မသိစေလိုပါ။

“အင်း ... ဆိုင်ရှင်နဲ့ပါ၊ ကိစ္စလေး တစ်ခုရှိလို့၊ နင်ရော တစ်ယောက်တည်းလား”

“အင်း ... ငါ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့”

ရိုးမက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ ချိန်းထားတာ ရုပ်ရှင်မင်းသား နေထွင်ရဲ့ မန်နေဂျာနှင့်ပါ။ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ ဦးနေထွင်နဲ့ အနုပညာကိစ္စ မီဒီယာ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်တဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခု ပြောချင်လို့ပါလို့ ချိန်းတော့ မန်နေဂျာက သူနဲ့အရင်တွေ့ဖို့ ချိန်းတာပင်။ သူတို့ထံ ခေါ်ပေမယ့် ရိုးမက အပြင်မှာပဲ တွေ့ချင်သေးတာကြောင့် နေရာတစ်နေရာ ရွေးလိုက်တာ။

“ယောက်ျားလား မိန်းမလား”

လွတ်ခနဲ မေးလိုက်မိပြီးမှ နုပျိုက သူ့ကိုယ်သူ ရှက်လန့်သွားပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါမျိုး သွားမေးရတာ လဲ။ သူက ဘာထင်မလဲ။ တကယ်တော့ နုပျိုသည် တကယ့်ကို သိချင်စိတ် ပေါ်ကာ ပေါ်ပေါ်ချင်း နှုတ်က လှစ်ခနဲ လွတ်ထွက်သွားတာ ဖြစ်သည်။ ထွက်သွားပြီးသော စကားလုံးတို့ကို ပြန်ဖမ်းယူလို့ မရတော့သော်လည်း ချက်ချင်းပဲ နောက်တစ်မျိုး ထပ်ကာ ...

“အလုပ်ကိစ္စလား”

“အင်း ... ဆိုပါတော့ဟာ၊ အလုပ် ကိစ္စပေါ့”

နုပျိုသည် ရိုးမကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကိုယ်က ရဲရဲ စိုက်ကြည့်ရဲပေမယ့် သူက မလုံမလဲ မျက်နှာ ခပ်လွဲလွဲ ကြည့်လိုက် မျက်လုံး လွဲဖယ်လိုက်။ ရယ်ရတယ်။ ငယ်ကတည်းက ပျာယာ ခတ်ပုံဟာ ခုထိ မပျောက် နုပျိုကို မြင်လျှင် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတဲ့ပုံစံနဲ့ ထိုကောင်ကလေး ကို နုပျို ကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်စနိုး ရှိမိတတ်ခဲ့တာ ကိုယ်တိုင်အသိဆုံး။

ခပ်နွမ်းနွမ်းကြေကြေနဲ့ စာလည်း တော်ပုံမရလှတဲ့ ထိုကောင်ကလေးဟာ နုပျို စိတ်ကူးယဉ်ထား တဲ့ အမျိုးသားပုံစံထဲ မပါတာမို့ ခပ်တမ်းတမ်းပဲ ဆက်ဆံခဲ့ပေမယ့် သူ့အပေါ် ငယ်ကတည်းက နုပျို ငြိတွယ်ပါသည်။

နုပျို လိုချင်တဲ့ ပုံစံက စာတော်တဲ့ ကောင်ကလေး၊ အမ်စီဝင်ကာ ဆရာဝန် ဖြစ်မယ့် ကောင်ကလေး၊ ပိုက်ဆံလည်း ချမ်းသာတဲ့ ကောင်ကလေး။

ဒီလိုဟာမျိုးတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့။ သုံးချက်လုံးနှင့် ရိုးမ မကိုက်ညီလေတော့ နုပျိုက အရေးအဖက် တယ်မလုပ်ခဲ့လှ။

အရွယ် မရောက်တရောက်လေးကစပြီး နုပျိုကို တန်းတန်းစွဲ ချစ်ကြိုက် ဂရုစိုက်လာတဲ့ ကောင် ကလေး တစ်ယောက်အဖြစ် နုပျိုခေါင်းထဲ ရိုးမက အမြဲရှိခဲ့ပါသည်။ ဟိုးတုန်းက ငယ်ဘဝ ပြန်တွေးမိ တိုင်း ကျောင်းအကြောင်း စဉ်းစားမိလျှင် တောက်လျှောက်တဲ့ခွဲတဲ့ သူငယ်ချင်း စံစံနှင့် တန်းတူ ခေါင်းထဲ ဦးဆုံး ဝင်လာတတ်တဲ့ ရိုးမပါ။

ချစ်တဲ့ ကြိုက်တဲ့ တခြား ယောက်ျားလေးတွေ ရှိပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ အာရုံထဲမစွဲ။ သူ့ကို တော့ မမေ့မလျော့ အာရုံထဲ တရစ်ပဲပဲ ခုထိစွဲခဲ့တာ သူ့ကို ပြောပြဖို့လည်း မလို၊ သူ့သိဖို့လည်း မလိုဘူး မို့လား။

ဟိုတုန်းက မုဆိုးမ ငယ်ငယ်လေးရဲ့သား ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးဟာ ခုဆိုရင် မုဆိုးမ အမေပါ မဲ့သွား ပြီ။ သပ်ရပ်တောက်ပြောင်လာပေမယ့် ပြည့်စုံ

ချမ်းသာပုံတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ ဟို အရင်ကတော့ နုပျိုသည် ကိုယ့်အလှကို မာန်ခပ်တက်တက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ရွေးမည်ဆိုမှဖြင့် ကိုယ့်အတွက် ရနိုင်သမျှထဲက အကောင်းဆုံး ကိုတော့ ရွေးရမှာပဲလို့ ဈေးတွက်တွက် အရှုံးအမြတ် တွက် တွေးခဲ့တာ။

မရနိုင်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ကိုယ်လည်း ရုပ်ရည်လေးနှင့် အသင့်အတင့် အဆင့်အတန်း ရှိတာမို့ ရနိုင်တဲ့သူပဲဟာ။ အညံ့အစုတ်ကို ဘာကြောင့် ရွေးချယ်ရမှာလဲရယ်လို့ ကိုယ်ရွေးချယ်မည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စံတွေကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာ။

ငယ်စိတ်နှင့် ဒီစံတွေကို သူငယ်ချင်းတွေကြား မရှက်မကြောက် ချပြောခဲ့ဖူးတာ။ ဒါကြောင့် နုပျို ရဲ့ မာန်မာနကို ကြည့်မရ အမြင်ကတ်ကြဲတဲ့ ယောက်ျားလေးတို့က ကွယ်ရာမှာ နုပျိုကို အမည်ပြောင် ခေါ်ကာ “ဆရာဝန် ကတော်” တဲ့လေ။ ဒါက ဟိုတုန်းက၊ ထားပါတော့။

အခုတော့ နုပျို အခြေအနေက ငွေတွေ ဂုဏ်တွေကို မမက်မဖြစ် မက်ရတော့မည့် အနေအထား ရောက်နေပြီမို့ကို မက်ကို မက်ရတာ ။ အိမ်တန်ဖိုး လေးပုံတစ်ပုံပေးမည် ဆိုတာကပင် ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလမှာမှ ဖြစ်လာမယ်မှန်း မသိတဲ့ကိစ္စ။ သူနဲ့ ဆက်နေမည်ဆိုလျှင် အိမ်စရိတ် တစ်သိန်းထည့်ရမည်ဆိုတဲ့ မိထွေးရဲ့ လက်မှ နုပျို ရုန်းထွက်ချင်နေပြီ။ မိထွေးရဲ့ မောက်မာ အထက်စီး ယူမှုအောက်မှာ ငုံ့ပြီး ဆက်လက် မရှင်သန်လို။

ဖေဖေ ရှိတုန်းကတော့ မိထွေးက ကွယ်ရာမှာ ဘာပြောနေနေ ဘာလုပ်နေနေ ဖေဖေ ရှေ့ ရောက်လျှင် သမီး ... သမီး နှင့် ဗလောင်းဗလဲ လုပ်ပြဖော်ရသေးသည်။ မိထွေးရဲ့ နိုင်လို မင်းထက်မှု တွေ အနိုင်ကျင့်မှုတွေ ခံစားနေရပေမယ့် ငါ့အဖေ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတာပဲ ဆိုတဲ့ အားရှိမှုက နည်းနည်း နောနောမှ မဟုတ်တာ။

ခုတော့ ဘယ်လိုမှ မိထွေးနှင့်နေဖို့ အဆင်မပြေနိုင်။ မိထွေးလက်ကို ရှာလို့ရသမျှ တစ်ပြားတစ်ချပ်မကျန် အပ်ပြီး အခိုင်းအစေလို ပြားပြားဝပ် ရိုကျိုးမနေချင်။ နုပျိုရဲ့ လွတ်လမ်းဟာ ဘာပါလဲ။ အသင့်အတင့် လခနှင့် အလုပ်မျိုး ရှာဖွေရ ခက်ခဲလာချိန်မှာ နုပျိုခေါင်းထဲ အလိုလို ဝင်လာတဲ့ မျှော်လင့်ချက်က အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းကောင်း တွေ့ဖို့ပင်။

ရိုးမကို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာရင်ခုန်ပြီး တစ်မျိုးလေး အားရှိရပေမယ့် သူဟာ နုပျိုမျှော်လင့် သလောက် အခြေအနေမျိုး ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သိနေတဲ့ အခါ အားနာပါးနာနှင့်ပင် သူ့ကို ခပ်ခွာခွာကလေး ဆက်ဆံဖို့ စိတ်ကူးရသည်။

“နင် ဒီဆိုင်ရှင်နဲ့ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

ရိုးမက ငြိမ်သက်တွေးငေးနေတဲ့ နုပျိုကို မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုပါပဲ၊ ကိစ္စလေး တစ်ခုပေါ့”

“နင်နဲ့ ခင်လား”

“ခင်တယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်က ဘာလို့ စပ်စုနေတာလဲ”

နုပျိုရဲ့ ခပ်စွာစွာ လေသံကြောင့် ရိုးမက ပခုံးတွန့်ကာ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်လိုက်မိသည်။ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင် အစ်မကြီး ဒေါ်ခင်သိန်းတန်နှင့် ရိုးမ ခင်ပါသည်။ အစ်မကြီးက စာနယ်ဇင်းတွေ အနုပညာ သည်တွေနှင့် ခင်ခင်မင်မင် နေတတ်သူဖြစ်ကာ တချို့သော အနုပညာကိစ္စပွဲသေးလေးတွေကို ဆိုင်မှာ လက်ခံ ကျင်းပပေးလေ့ရှိသည်။

ရိုးမနှင့်လည်း ခင်မင်နေတော့ ရိုးမက အင်တာဗျူး လုပ်စရာတချို့တို့ တွေ့ဆုံစရာကိစ္စ တချို့တို့ကို ဒီမှာ လာလုပ်လေ့ရှိသည်။ အိမ်မှာ တခြားမှာ တွေ့ဖို့ အဆင်မပြေတဲ့ အနုပညာသည်ကို ဒီမှာ ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံ စကားဝိုင်း လုပ်ဖြစ်လို့

ကျွေးမွေးဧည့်ခံရတဲ့ စရိတ်ဟာလည်း ကိုယ်ရှင်းခဲ့ဖို့ မလိုဘဲ တိုက်ရဲ့ အသုံးစရိတ်အဖြစ် တိုက်ကိုသာ Bill ရောက်သွားစမြဲပင်။

“နင့် အလုပ်ကိစ္စကကော ဘာလဲ”

“ငါလား ... အင်း ... ငါက ဟိုလေ ဦးနေထွင်ရဲ့ မန်နေဂျာနဲ့ ဒီမှာ ချိန်းထားတာကို စောင့်နေ တာ”

“ဪ”

ရိုးမက သူ့ကိစ္စကို အနည်းငယ် မျက်နှာပူနေကာ နုပျိုကို ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။

“နင့်အလုပ်က Celebrities တွေနဲ့ တွေ့ရတာ ပေါ့နော်”

“အင်း”

“စာအုပ်တိုက်မှာ လုပ်တာဆို”

“ငါတို့ ပိုင်ရှင် သူဌေးက ရိုးရိုးစာအုပ်တွေလည်း ထုတ်ဝေတယ်၊ မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်နဲ့ ဂျာနယ် နှစ်စောင်လည်း ထုတ်တယ်ဟ၊ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ် သတင်းတွေအတွက် အနုပညာသည်တွေနဲ့ တွေ့ရ တာပေါ့”

“နင်က Interviewer (အင်တာဗျူး မေးမြန်းသူ) လား”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာ ရာထူးလဲ”

“ရာထူး နာမည်ကတော့ စီနီယာ အယ်ဒီတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက စဝင်ဝင်ချင်းတုန်းက ရီပို့တာ အနေနဲ့ ဝင်လာတာ၊ နည်းနည်းကြာတော့ စီနီယာ ရီပို့တာပေါ့ဟာ၊ အဲဒီ ကနေ အယ်ဒီတာ၊ စီနီယာ အယ်ဒီတာ ဆိုပြီး ဖြစ်လာပေမယ့် ငါတို့ တိုက်က ဝန်ထမ်းနည်းနည်းနဲ့ တစ်ယောက်ကို တာဝန်များများ

ယူတဲ့စနစ်ဆိုတော့ အရေးကြီးတဲ့သတင်းတွေလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထွက်ယူလိုက်တာပဲ။ အရေးကြီး တဲ့ အင်တာဗျူးဆိုရင်လည်း ငါလုပ်တယ်။ သတင်းထောက် အငယ်တွေရဲ့ သတင်းတွေလည်း Edit လုပ်ပေးရတာ ပါတာပေါ့”

“လခ များတာပေါ့ !”

နုပျိုရဲ့ ပွင့်ပွင့်ကြီးမေးပုံကို ရိုးမက အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ နုပျိုဟာ တစ်မျိုးကြီးပါလား၊ ငွေရေး ကြေးရေးကို တဲ့တိုးကြီးဖွင့် စပ်စုဖို့ အားမနာပါလား။ သို့သော် နုပျိုဆိုတာဟာ ရိုးမရဲ့ ရင်ထဲမှာ နှစ်သက်ကြာကြာ တမ်းတမ်းစွဲ နေခဲ့ရတဲ့ ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်ရာ ရိုးမက အပြစ်တော့ မမြင်ပါ။ အံ့အား သင့်ရုံသာ။

“အင်းပေါ့”

တကယ်တော့ စီနီယာ အယ်ဒီတာ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ရိုးမရဲ့ လစာဟာ ဒီတိုက်မှာ လေးသိန်း ရပါသည်။ အိုဗာတိုင်ကြေး ဘိုးနပ်စ်တွေ သပ်သပ်ရပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းရော ဂျာနယ် နှစ်စောင်လုံးပါ အောင်မြင်နေတာမို့ သူဌေးက ရိုးမတို့လို ဖင်မြဲမြဲနှင့် အပြောင်းအရွှေ့ အခုန်အကူး မလုပ်တဲ့ ဝါရင့် ဝန်ထမ်းတွေကို ထိုက်တန်တဲ့လစာ ပေးထားသည်။ အယ်ဒီတာချုပ်ကို ဆိုရင် လစာ ခုနစ်သိန်းခွဲ ပေးထားပါသည်။ လူနည်းနည်းနှင့် အလုပ်ကတော့ ဒလစပ် လုပ်ရသည်။

“ဒါပေမဲ့ဟာ ငါတို့က ပြေးလွှားခုန်ပေါက်နေရတာ ပါ။ နင်တို့ တက္ကသိုလ်က ဆရာမတွေလို ကြော့ကြော့လေးနဲ့ ဂုဏ်ရှိနေတာမျိုးလောက်တော့ မသက်သာဘူးပေါ့ဟာ၊ ဒီမှာ ငါ့ကတ်၊ တိုက်လိပ်စာရော အိမ်လိပ်စာရော ပါတယ်”

“အဟင်း ဟင်း”

နုပျိုက ကတ်ကိုလှမ်းယူရင်း ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်ကာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။ တမင်တကာ ကြွားဝါပြီး လိမ်လည်ထားလိုစိတ် အလျဉ်းမရှိပေမယ့် ရည်ရွယ်သလို ဖြစ်မလာတဲ့ ကိုယ့်ဘဝ အကြောင်း ကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် ဖြေရှင်း အသိပေးနေလိုစိတ်လည်း မရှိတဲ့အတွက် ဘာမှ ပြောမနေ တော့တာပါ။ ရိုးမရဲ့

လိပ်စာကတ်လေးကိုသာ ဖတ်ကြည့်နေမိသည်။

တကယ်ဆို ငယ်ငယ်က နုပျိုက လေလုံးခပ်ကြီးကြီး မာန်ခပ်တက်တက် မဟုတ်လား။ ကိုယ် ပြောထားသလိုတွေ ဖြစ်မလာတဲ့အခါ ဒါကို ဝမ်းနည်းရှက်ရွံ့စိတ်ကလည်း ဒီအကြောင်းတွေ စကား မစချင်ဘဲ ရှိစေသည်။

“နင် ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

နုပျိုက ခပ်တိုတို ဖြေသည်။

“ရက်လည်နေ့တုန်းကတောင် ငါ နင့်ဆီ လာမလာလို့ စဉ်းစားသေးတယ်”

“နင်ကလည်း ... နင့်မှာလည်း ရက်လည်တစ်ဖက်နဲ့ဟာကို”

“ဒါပေမယ့် နင့်ကိုလည်း သတိရနေလို့၊ အခု ဒါနဲ့ နင် ဘယ်သူနဲ့ နေနေလဲဟင်၊ အိမ်မှာ အိမ်သား မိသားစု ဘယ်သူရှိလဲ”

နုပျို သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ...

“မိထွေး”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

ရိုးမ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင် ပြုတယ်လေ၊ ပြီးတော့ မောင်လေး တစ်ယောက်လည်း ထပ်မွေးထား သေးတယ်၊ မောင်လေးက အခု ဆယ်နှစ် ရှိပြီ၊ ငါးတန်း”

“ဪ ... တော်သေးတာပေါ့”

“ဘာ တော်သေးတာပေါ့လဲ”

“ငါက နင့်အမေလည်း ဆုံးသွားပြီ၊ အခု အဖေလည်း ဆုံးပြီးဆိုတော့ နင်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူနဲ့ နေမလဲလို့ တွေးပူနေတာ၊ အခု ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိထွေးနဲ့ မောင်လေး ရှိတယ် ဆိုတော့ အထီး ကျန် မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟ၊ မိသားစု ကျန်သေးတာပဲလေ”

နုပျိုသည် အကောင်းမြင်သမားလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဘာမှ မဖြေရှင်း မပြောပြနေတော့ပါ။ ငါ့ဘဝကို နင့်ဆီ ရင်မဖွင့်ချင်သေးပါဘူး ရိုးမရယ်။ နင်က ငါ အပြီးတိုင် အားကိုး မှီခိုရမယ့်သူ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ။ အလကားနေရင်း ကိုယ့်အတွင်းရေး သိရုံမျိုးတော့ ညည်းညူမနေတော့ ပါဘူး။

“ဟိုဟာ နင်တွေ့မယ့် လူများလား”

နုပျိုစကားကြောင့် ရိုးမ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဦးနေထွဋ်ရဲ့ မန်နေဂျာ ဦးစောဝင်းကို တွေ့ရပါ သည်။

“နင့်ကို ကြည့်နေလို့”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ စကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ရိုးမက နုပျိုရဲ့ စားပွဲမှ ထ လာကာ ဦးစောဝင်းနှင့် စားပွဲ တစ်ခုမှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ အဲဒီ တုန်းပဲ ဒေါ်ခင်သိန်းတန်လည်း ဆိုင်ထဲ ဝင်လာကာ ရိုးမကို အဝေးကပဲ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ပြီး ဝင်သွား သည်။ ခဏကြာတော့ ဒေါ်ခင်သိန်းတန်လည်း နုပျို စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်တာကို ရိုးမ လှည့်ကြည့်ပြီး သိရသည်။

ဦးစောဝင်းကိုတော့ ရိုးမက ဦးနေထွဋ်နှင့် သတင်းကိစ္စ မီဒီယာကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး သီးသန့် တွေ့ချင်တာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးစောဝင်းနှင့် တွေ့ရုံနှင့်လည်း မပြီးနိုင်တဲ့အကြောင်း၊ အကြောင်း ရင်းကိုလည်း ပြောပြဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်း စေ့စေ့စပ်စပ် ရှင်းပြပြီး ဦးနေထွဋ်နှင့် မေမေရဲ့ ဓာတ်ပုံ

လေးကို ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိပြီးသား ဦးစောဝင်းက ...

“ဟာ ... ဒီ ဓာတ်ပုံက ဘာလဲ။ ဘယ်က ပြဿနာလဲဗျ။ ခင်ဗျား Black mail (ငွေ ညှစ်ခြင်း) တွေ ဘာတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျနော် အယ်ဒီတာလေး”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ဒီပုံကိုသာ ဦးနေထွဋ်ကို ပြလိုက်ပါ”

“ပြပြီး ဘာပြောရမှာလဲ၊ တော်ကြာ ဘိုးတော်က ကျုပ်ကို ကျိုင်နေပါဦးမယ်”

“ဦးနေထွဋ်က စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုရင်တော့ ဘာမှ ဆက်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဓာတ်ပုံလေးသာ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးပါ။ သူစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဖို့ သူ ချိန်းပါလိမ့်မယ်ဗျာ .. အဲဒါလေးပါပဲ”

“အယ်ဒီတာလေးက လူကို ခေါင်းလာစားနေပြန်ပြီ၊ ကဲ ... ကဲ ... ပေး၊ ဒီပုံ ပြလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား၊ သန်ဘက်ခါ ပုဂံကို ခရီးထွက်ဖို့ ရှိတယ်ဗျ၊ ဒီနေ့ပဲ ဒီပုံကို ပြလိုက်ပါ့မယ်၊ သူ စိတ်မဝင်စားလည် ဓာတ်ပုံကို ပုဂံက ပြန်လာမှ ပေးတော့မယ်၊ စိတ်ဝင်စားရင်လည်း ပုဂံက ပြန်လာမှပဲ တွေ့နိုင်မှာပဲ”

အဲဒီ နောက်တော့ ရိုးမက ဒေါ်ခင်သိန်းတန်နှင့် စကားမပြတ်တဲ့ နုပျိုကို နှုတ်ဆက် မနေတော့ဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်သာ ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။

*